

סיפור איוב

הגיע השבוע

לסופו העגום

שמו של דוד טנה קשור אולי יותר משמו של כל אדם אחר בישראל, בתחום הנוגע כמעט לחיי כל אזרח במדינה: השיכון. במשך שש-עשרה שנים, מ-1953 ועד לשנת 1969, השנים בהם הפך השיכון למילה נירדפת לפיתוח בשראלי, היה דוד טנה ראש אגף השיכון במשרד השיכון.

בשבוע שעבר, בגיל 64, ארבע שנים אחרי שיצא לגמלאות, ותפקידו הציבורי היה יו"ר מועצת המנהלים של הבנק למשכנתאות טפחות, הלך דוד טנה לער למו. אבל רק מעטים מאלפי האנשים, בתורם ראשי הממשלה ואישי ציבור אחרים, שעברו על פני ארונו, ידעו את הטרגדיה שאפפה את ימיו האחרונים של הפקיד הבכיר, יליד ברלין, שמיום עלייתו לארץ לפני 40 שנה, היה פעיל במפעלי הקליטה והעליה של הסוכנות היהודית. חמישה שבועות בלבד לפני שליו אותו למוותו האחרונה, התכנסו בני מישתתו להלווייה קודמת, יחד עימו, חמישה שבועות אחרי שהביא לקבורות את אשתו הלגה, הצטרף אליה דוד טנה לחלקת קבר סמוכה בבית העלמין בקריית שאול. אפשר היה לראות בכך את יד הגורל. אבל הרקע למותם הסמוך של דוד טנה ורעייתו, היה מעין סיפור איוב מודרני. לטנה, הפקיד המצליח ורב ההשפעה, ולאש-

דוד טנה

מלוא הטנא יסורים

תה, שתי בנות ובן, כאשר גולדה להם נכדתם הבכירה, בת לאחת הבנות, היה זה רק טבעי שהם נקשרו אליה כאל נכדה ראשונה.

אולם כעבור זמן לא רב הסתבר כי הנכדה חולה במחלה ממארת שסיכנה את חייה. טנה הסב ניסה לעשות כל מה שבי-

כולתו כדי להציל את חיי הנכדה. היא נליקה לארצות-הברית, שם גוייסו טובי הרופאים כדי לרפאה. את מרבית חסכונו נתנו מכל חיו הוציא דוד טנה למטרה זו. אלא שכל מה שהצליחו הרופאים לעשות היה להאריך את חיי הנכדה בשנים

מיספר. היא נפטרה בגיל 9. יידי המישפה מספרים כי מותה היכה בהלם את דוד טנה ואשתו. כתוצאה מכך חלו שניהם בסרטן. אחרי שהמחלה הדבירה את אשתו, הלך דוד טנה עצמו ודעך. היגון על מות הנכדה והאשה מוטט אותו כשלושים יום אחרי קבורת אשתו.

במדינה

דת

פיקניה למען ישו

ישראלים וזרים, יהודים וגויים, המאמינים בישו כמשיח, התכנסו לפיקניקיתפילה

„חבר יקר: מזה תקופה ארוכה קיבלת קורס שעורי תנ"ך בהתכתבות, שנקרא בשורת שלמה. מטרתו הייתה לבחון את העדויות בתנ"ך שישו הינו המשיח. אני קיבלתי את המשיח בגיל 14, ומאז אינני מצטער ולוא לרגע על הצעד הנפלא ביותר של חיי.

„שלחתי לך את הספרות רק לשתף אותך בתקוות השלום שאתה קיבלת. „ביוני נביא קבוצת מאמינים לישראל, וב-23 לחודש בשעה עשר בבוקר תיכנן החתלה של פגישה אינטמיטית ביותר. בצהריים יהיה לנו פיקניק עם ארוחת בריקה, ונמשיך אה"צ בטקס.

„בגלל פרטיות המאורע, בחרנו את כפר הבפטיסטים ליד פתחתקונה כמקום הכי נוס. כרטיס-ההרשמה המצורף נשלח רק למיספר חברים נבחרים.

„כנהגו אצלנו מאז ומתמיד, כל התקשרות של עימנו תישאר בסודיות מוחלטת. אנחנו מקווים שתצטרף אלינו. „אנא קח מכתב זה איתך. והביאו עימך, כדי לאפשר כניסתך לשטח מחננו.

„בברכה, משה מוריס סרולו.

פיקניק יושרים. המיפגש בכפר הבפטיסטים, בשבת האחרונה, אכן עשה ב-

דרכי אדם

רומן עם מכחול

נער-זוהר קשיש של

החברה התליאכיתית

התגלה כצייר רגיש

אחרי שהגיע לשנות ה-50 הכין אלברט יכני הפתעה לכל ידידיו ומכריו. אלה הכירו אותו כאיש-עסקים ממולח, סר-חר קרקעות, שותף בעסקי מכוניות משורשות, וכחלק קבוע של נוף חיי-הלילה של תל-אביב. כאשר קיבלו השבוע הור מנות לתערוכת ציוריו הראשונה של אלברט, לא יכלו רבים מהם להאמין כי אלברט העליו ואוהב-החיים, הוא אמן המביע את רגשותיו באמצעות מכחול וצבעים.

הסוד התגלה רק עתה, אך במיסתרים עוסק אלברט בציור קרוב ל-14 שנים. תחילתו של הרומן בין אלברט והמכחול הייתה באחד הימים, כשניהל חנות בדים במרכז רחוב אלנבי. חיי המשפחה שלו עמדו על סף פירוק. אביו היה מאושפז אחרי מחלה קשה, ואלברט מאס בבילוי הקבוע של משחקי קלפים ובילויים במרעדוני-לילה. בחיפושיו אחרי תעסוקה ובריחה נכנס לחנות מכשירי הציור ברדלוי ברחוב אלנבי, הכיר שם פרופסור ישיש לציור, ובו במקום החליט לקבל אצלו שיעורים פרטיים. „זה היה איש נחמד בשם פלוצר, נזכר אלברט, „שמידת קשרתי אליו ואל ביתו. בשיעור הראשון הוא הראה לי כמה צורות גיאומטריות וביקש ממני להגדירן. לא יכולתי להבחין בין קוביה לגליל, ואז הוא אמר לי: „אתה רואה בעיניך, אבל אינך מסתכל.“

נופים של נפש. שיעורי הציור שקיבל אלברט, בן למשפחת בנקאים מתורכיה, ש-נשלח בתחילת שנות ה-40 ללמוד בבית-הספר החקלאי במקוה-ישראל, נמשכו כי שנה. אחר-כך נטש אותם, מפני שנמאס לו לצייר בעפרון ופחם.

רק לפני כארבע שנים התעוררה באלברט גרוש מזה 10 שנים וסב לארבעה נכדים, התשוקה למכחול. הוא החל לצייר בשמן, ללא הדרכה, כאחיו תזוית. „הייתי חוזר בשעות הקטנות של הבוקר מהברים ומועדוני-הלילה, נזכר אלברט, „והייתי מוצא את עצמי לבד. לא יכולתי להירדם חפשי דרך להירגע.“ ואז הוא היה נוטל את המכחול והצבעים, ומצייר בציפות. לפעמים עד שעת צהריים של יום המחלה, לפני שהיה צונח על מיטתו. אלה מידידיו שניתן להם להציץ אל ציוריו של אלברט, גילו ציורים רגילים, חסרי נושאים מוגדרים, שהאלמנטים המרכיבים בהם היו נופים של הנפש, ובתים הרוסים.

„אין לי נושאים בציורים שלי,“ מספר אלברט, „הנושא שלי הוא הבדידות. מה שאני רוצה להביע ולהעניק בציורים שלי זאת תחושת השקט והשלווה.“ מיששו יעץ לו להוסיף לאחד מציוריו הנוף הפסטרליים שלו ציפור. „זה יכול להרגיז מיששו,“ אמר אלברט.

„מה שתאום ציפור תרגיז?“ שאל החבר. „אולי זה יזכיר למיששו את הציפור שהרג בצייד האחרון שלו,“ השיב.

אלברט יכני וציוריו

הנושא הוא בדידות